

POSTNÍ KALENDÁŘ

	5	2. týden: JAK?	11	3. týden: KDY?	17	4. týden: KDE?	23	5. týden: S KÝM?	29	6. týden: BEZ ČEHO?	35	7. týden: KUDY DÁL?
PONDĚLÍ	5	2. týden: JAK?	11	3. týden: KDY?	17	4. týden: KDE?	23	5. týden: S KÝM?	29	6. týden: BEZ ČEHO?	35	7. týden: KUDY DÁL?
	6	ÚTERÝ	12		18		24		30		36	
STŘEDA	1	7	13	19	25	31	37					
ČTVRTEK	2	8	14	20	26	32	38	Zelený čtvrtek				
PÁTEK	3	9	15	21	27	33	39	Velký pátek				
SOBOTA	4	10	16	22	28	34	40	Bílá sobota				
NEDELE	1. postní neděle (Invocavit – povolal mne) Mt 13.(24-30) 31-32	2. postní neděle (Reminiscere – rozpomeň se na své smilování) Mt 13.44	3. postní neděle (Oculi – mě oči stále vyhlíží Pána) L 16.19–26	4. postní neděle (Laetare – Raduj se, Jeruzaléme) Mt 18.(21-22) 23-35	5. postní neděle (Judica – zjednej mi právo, Bože) Mt 20.1-16	6. postní neděle (Květná – Hledej pravdu) Mt 25.14-30						
	Po podobenství o plevě mezi pšenici (kde je „dobro se zlem fest prorostlé“), vypráví Ježíš další podobenství o tom, jak nebeské království roste. Malinkaté zrníčko, které se rozroste ve velký keř. Žádná sazenice dlouze rostoucího a majestátního stromu. Jen zrnko, které má potenciál velmi se rozrůst a šířit se jako plevel. Jako hořčice směle konkuruje plevě, i nebeské království směle konkuruje tomu zlému. Tomu, co nás odvádí od Boha – krále a jeho podivuhodně spravedlnosti (kde má pevné místo milosrdenství). Konkuruje tomu, co nás odvádí od královského syna, který vykoupil ze zráčů nás život. Nebeské království je jako ta rostoucí hořčice životaschopné, konkurenceschopné a nízkoprahové. Neztratí se. Jestli se zdá, že teď vidět není, jednou ho uvidíme úplně jasně. Nakonec přeroste každou bylinu (i ten plevel z předchozího podobenství) a stane se domovem pro mnohé. Bože, někdy se ztrácíme ve změti plevelných myšlenek, slov i činů. Tvé nebeské království tu zatím roste. Probouzej nás větší vřímavostí pro jeho růst v našem světě. Posiluj v nás naději na Tvé království, které jednou přijde v plnosti.	V příbězích o nalezení pokladu hraje důležitou roli závěr; často jde o happyend (náleze si vychutnává bohatství a z něj plynoucí blahobyť) a vyjimečné tragédie (poklad byl zapovězený, zakletý). Podobenství o pokladu v poli se naproti tomu soustředí do chvíle, kdy člověk prodá všechno, co má a pole s pokladem teprve kupuje. Jde-li o království nebeské, je to i naše situace: všechno, co máme, je možné dost málo, ale je to jisté. Prodat i to „jistě málo“ a teprve čekat na velký zisk je velmi riskantní. Vzdát se toho, co máme v prospěch přicházejícího nebeského království, (které není ještě docela vidět – na druhou stranu však už přináší radost), to je svého druhu bláznivě rozhodnutí. Takovému bláznovství předchází třibení a často i ořtes dosavadních hodnot a jistot. Bože, Tvé království je často skryté a my na něj, na Tebe i Tvého Syna zapomináme. Protříd nás, pohni námi, nadchni nás, aby se Tvé přicházející království stalo centrem našich životů a my se dovedli odvážně vzdávat všeho, co nás od něj vzdaluje.	Podobně jako onen boháč za svého pozemského života, můžeme i my ovlivnit svou budoucnost. Můžeme přemýšlet nad zajetími pořádky. Nestarám se jen o své pohodlí? Vim, co se děje za plotem a chci to vidět? A jak s tím naložím? Boháč mohl leccos ovlivnit. Podělit se. Uskrovnit se. Dělat, co souzní s Boží vůlí. Myslet na svou budoucnost u Boha. Nemyslím tím „dělat si zásluhy“. Myslim na to, k čemu nás při troše otevřenosti vede soucit, láska, radost z evangelia. Mezi narozením a smrtí je nanejvýš žádoucí proměna, vývoj, obrácení, který je závislý na tom, zda chceme vnitřně, co se děje kolem nás. Smutný boháč je nám varováním před prázdným životem založeným na pohodlí, na tom, že nechci vidět bídu a trápení světa (a ani jeho krásu!). Ježíš to podobenství vypráví, protože jde o nás. Víme, co se děje za plotem? Děláme pro to něco? Jak užíváme svůj majetek? Bože nás, uč nás nepromarnit příležitosti, kdy můžeme být s druhými. Nejen v rodině a ve společenství sboru, ale i s „těmi za plotem“ Probouzej v nás vřímavost, nezištnost, ohotu se podělit. Amen	Dluh je něco, co překáží ve vztahu. Jako zátaras. Jako vtíravá myšlenka, která brání otevřenému rozhovoru. V aramejském prostředí byl dluh zavedenou metaforou pro hřích – v modlitbě Páně se doslova modlíme „odpusť nám naše dluhy“. Co naše dluhy vůči Bohu? Co naše dluhy vůči bližnímu? Ježíš nám svým podobenstvím otevírá nečekanou možnost – když dluh nemůže zlikvidovat dlužník (protože dluží tolik, že to nikdy nesplatí), ještě to může udělat věřit. Dluh odepíše. Odstupí. Jako dlužníci to přijímáme s velikou úlevou a vděčností. A co děláme jako věřitelé? Bezprostředně před tímhle podobenstvím se Petr ptá, kolikrát odpustit bližnímu, který se proti nám provinil. Sám navrhuje sedmkrát. Ježíš řekne, že sedmasedmdesátkrát a vykládá pak právě podobenství o nemilosrdném služebníkovi. Tolik dluhů nám bylo odpuštěno, dochází nám to ve chvílích, kdy nám někdo dluží? Milosrdný Bože, když nás zastaví zátarasy, které způsobí naši blížící, když nás zaseknou jejich dluhy, ať nezapomínáme, kolik zátarasů jsi nám z cesty odstranil Ty a kolik dluhů jsi nám odpustil. Ať druhým pro Tvou lásku a velkorysost neodpíráme odpuštění.	Najati dělníci byli možná pracanti i povalečí, pečlivci i flinkové, pracovat chtěli nebo byli dotlačeni, nejspíš byli různého věku i zdravotního stavu... Víme jen, že byli najati na různě dlouhou dobu a někteří z nich nesli tíhu dne a vedro. O hospodáři toho víme mnohem víc. Vychází na tržiště ne jednou, dvakrát. Může se ulítat. S prvními smluvil mzdu. Druhé, třetí a čtvrté partě slíbil dát, co je spravedlivé. A tu poslední prostě jen posle za práci. Když povolání správce večer vyplácí mzdu od posledních k prvními – pěkně před zraky všech, našte ty zasloužilé, že dostali stejně jako ti, co odpracovali hodinu. Hospodář třpělve a docela adresně říká jednomu z těch zasloužilých: Příteli, nekřivím ti, má smlouva platí. Práce a spravedlnost. Hospodář nabízí obživu, aktivitu, smysl života. Přichází a zve. A hospodář spravedlivě odměňuje. Jeho spravedlnost v sobě nese jak spolehlivost, že smlouva platí, tak i prostor pro milosrdenství. Bože, je nám někdy zatěžko radovat se z Tvé spravedlnosti. Kež se těšíme z toho, že přicházíš, a opiráme o to, že nás zveš ke smysluplnému dílu. Kež se dovedeme spolehat na Tvou smlouvu a Tvá zaslíbení a přejeme každému Tvé milosrdenství.	Pár dní před svou smrtí vykládal Ježíš učedníkům podobenství o hřivnách. Pán svezl hřivny služebníkům a odcestoval. První dva se pustili do díla. Dobře se o hřivny postarat pro ně znamenalo přemýšlet, jak svezl peníze zúročit/jak využít co nejlépe svůj talent. Nebýt na jedné straně nezodpovědný, na druhé za/riskovat. Ten třetí svou hřivnu zahrabal. Báł se úbytku svého dílu. Dal přednost strachu, skepsi, možné a pocitům ukrivěnosti (že dostal svěreno mří) a méněcennosti před důvěrou, svobodou a ohotou se zasadit. Nechce nic prohrát a přitom prohrává... Vybavuje se mi Ježíšovo slovo o tom, že kdo ztratí svůj život, ten ho zachrání. Kdo v důvěře riskuje – třeba i pro druhého, pro stvoření, pro společnost, pro ty nejslabší, tomu se dostává. Ježíš už mří na kříž, a ještě jednou svým učedníkům připomíná, že – ve strachu a nedůvěře – jako ten třetí služebník, žít nemají. Naopak tvoříve a s odvahou rozvíjet a využít to, co nám bylo svěreno. Bože, nechceme důvěru v Tebe a Tvou důvěru v nás nechat ležet ladem. Dej nám chuť a sílu ji skrze svá obdarování šířit. A doufat, že nás přitom Tvé milosrdenství a dobrota budou provázet.						

Inspirováno postním kalendářem vydaným ARGE Schöpfungswerantwortung (<http://www.argeschoepfung.at/>)

Připravila Ilona Mužátková. Nedělní zamýšlení napsala Markéta Slámová.

Vydala Česká křesťanská environmentální síť (<http://ckes.cz/>) ve spolupráci s Poradním odborem pro otázky životního prostředí při SR ČCE (<http://popz.evangnet.cz/>).